

TÁBOR, SOK MESÉVEL

Ez év júniusában, a lenti Városi Művelődési Központ és Könyvtár egyhetes nyári tábort szervezett „Mesét mondok, di-dá-dú...” címmel.

A címet Weöres Sándortól kölcsönöztük, akinek ezzel a sorral kezdődő, és a százlábúróról szóló verse a táborozó gyerkőc-csapat egyik sláger játéka volt. A tábor 75%-a azokból a gyerekekből tevődött össze, akikkel akkor már több mint fél éve ismertük egymást. Ők voltak ugyanis annak a mesevendéglőnek a törzsvendégei, amely Rénkedves Vendéglő néven üzemelt, az intézmény védőszárnyai alatt. (A Rénkedves nevét azok a rénszarvasok adták, akik rendszeresen ott fogyasztották a zuzmófagylaltjukat, és akik szerint ez a vendéglő nemhogy kedves –de egyenesen rénkedves.)

A tábort megelőző kapcsolatunk a törzsvendégekkel ahhoz is jó volt, hogy „fél szavakból is értsük egymást”. Ők úgy gondolták, hogy egy táborban az ember mesét hallgat, játszik és nagyokat nevet, és mit ad ég, mi is úgy gondoltuk. Azon kívül, hogy igen sok verset játszottunk el (a Weöres Sándor versek erre tökéletesek, hiszen mozgásra és szerepjátszásra inspirálnak), előszedtük a már-már feledésbe merülő, népi jellegű körjátékokat is. A siker ugyanolyan volt, mint saját gyermekkorunkban.

A mindennapi meséken kívül látható örömet szerzett a gyerkőcöknek a papírcsónak-hajtogatás (a csónakokat, természetesen, vízre is bocsátottuk), a sárkányeregetés, ugrókötelezés, számháborúzás – vagyis a klasszikus gyerekjátékok, amikről azt gondoltuk, és nem ok nélkül, hogy nem mentek még ki a divatból.

Ez egy jókedvű tábor volt. És a kicsik hangjára emlékezve, mindenkinek őszintén kívánom, hogy legyen lehetősége egyszer hallani azt, amikor egy gyerekcsapat nagyokat nevet. Hogy milyen is ez a nevetés? Hadd idézzem Kuczka Pétert, aki a „Mese a fekete varázslóról” című versében úgy fogalmazza meg, hogy „*csillog... és gurul, mint egy golyó*”.

Gaál Zsuzsa